

# РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Разград, 18.05.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН  
НАКАЗАТЕЛЕН ТРОЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети  
май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лазар Й. Мичев

Членове: Атанас Д. Христов  
Пламен М. Драганов

при участието на секретаря Мариан В. Найденов  
в присъствието на прокурора Ем. Й. Енч.  
като разглежда докладваното от Пламен М. Драганов Частно наказателно дело  
№ 20223300200141 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 16 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на  
съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху  
пробационните мерки и алтернативните санкции (ЗПИИСРРПОУНПМАС).

Образувано е въз основа на постъпило удостоверение по чл. 6 от Рамково решение  
2008/947/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г. за прилагане принципа на взаимно признаване към  
съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и  
алтернативните санкции и заверено копие на съдебен акт – Наказателна присъда № 1290 от  
08.06.2021 г. от Съда Гюргево, Република Румъния, по дело № 10256/236/2020 г. и влязло в  
сила на 22.06.2021 г., спрямо българския гражданин З. АХМ. Ч. с ЕГН \*\*\*\*\*.

В съдебно заседание, представителят на Окръжна прокуратура - Разград изразява  
становище за наличие на визираните в закона основания за признаване и изпълнение на  
съдебния акт на Република Румъния.

Осъденото лице З. АХМ. Ч., редовно призован, се явява лично, като заявява, че желае  
наложените му пробационни мерки да изпълнява в България.

СЛЕД ПРЕЦЕНКА на материалите по делото и становищата на страните, изразени в  
съдебно заседание, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Постановеното спрямо осъденото лице З.А.Ч. наказателна присъда, издадена в държава членка на ЕС - Република Румъния, е изпратена за признаване и изпълнение в Окръжен съд - Разград.

От служебно изисканата справка за постоянен и настоящ адрес на осъденото лице Ч. е установено безспорно, че местоживеенето на същият е в гр. Цар Калоян, което и определя Окръжен съд - Разград като родово е местно компетентен съд, съгласно чл. 8 от ЗПИИСРРПОУНПМАС.

От съдържанието на изготвеното по образец Удостоверение по чл. 6 ЗПИИСРРПОУНПМАС се установява следното:

С наказателна присъда № 1290, произнесена на 08.06.2021 г. от Съд – Гюргево, Република Румъния, по дело № 10256/236/2020 г., влязла в сила на 22.06.2021 г. с изтичане срока на обжалване, без да е била обжалвана, българският гражданин З. АХМ. Ч. е бил признат за виновен в това да е извършил от фактическа страна следното: на 02.03.2019 г. е притежавал и транспортирал с товарен автомобил марка Volkswagen, модел LT35, с български рег. № PP8234 ВК, 650 кутии цигари различни марки (13000 цигари), които са били скрити вътре в товарния автомобил и които не са били декларирани.

Така посоченото от фактическа страна поведение на българския гражданин е квалифицирано като покриващо признаците на престъпление по чл. 452, ал. 2, б. „з“ от Закон № 227/2015 за данъчния кодекс на Република Румъния във вр. с чл. 76, ал. 1 и чл. 75, ал. 2, б. „а“ от Наказателния кодекс на Република Румъния „Притежание от всяко лице извън данъчен склад или продажба на румънска територия на акцизни продукти, подлежащи на маркиране според настоящия подраздел, без да са маркирани или са маркирани неправилно, или са с фалшива маркировка над лимита от 10000 цигари.“

За извършеното престъпление на българския гражданин З. АХМ. Ч. е наложено наказание седем месеца лишаване от свобода, което е отложено за период на наблюдение от две години от датата на влизане в сила на наказателната присъда, като по време на срока на надзор осъденото лице е задължено да спазва следните надзорни мерки:

1. Да се яви в пробационната служба на Гюргево на датите, определение от нея;
2. Да приема посещения на пробационния служител, определен за надзора му;
3. Да уведомява предварително за смяната на адреса и всяко пътуване, което надвишава 5 дни, както и за връщането си;
4. Да уведомява за промяната на работното място;
5. Да предоставя информация и документи, които позволяват контрола върху средствата за издръжка.

По молба на осъденото лице З. АХМ. Ч., чрез упълномощен адвокат, до Съда Гюргево и след Доклад за оценка от 02.02.2022 г. на Пробационна служба – Гюргево е издадено на Удостоверение по чл. 6 от Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г. за прилагане принципа на взаимно признаване към съдебни решения и

решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции.

При извършената проверка по същество съдът установи, че са налице условията за признаване и изпълнение по чл. 14 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции (ЗПИИСРРПОУНПМАС).

I.1. Съдебният акт, изпратен за признаване и изпълнение се отнася за деяние, което съгласно фактическото му описание изцяло покрива признаците на предвидено и по българското законодателство престъпление по чл. 234, ал. 1 от НК, предвиждащо наказуемост за всяко лице, което „разпространява или държи акцизни стоки без бандерол, когато такъв се изисква по закон, в немаловажни случаи“. Тоест първото условие за признаване и изпълнение по чл.14, ал. 1 от ЗПИИСРРПОУНПМАС е налице.

I.2. Изпратената за признаване и постановяване изпълнението и присъда, несъмнено съставлява Решение по смисъла на чл. 3, т. 5 от ЗПИИСРРПОУНПМАС, тъй като е „окончателен съдебен акт .. , с което б.“б“ се налагат пробационни мерки“, а наложените мерки по изпратената за признаване и постановяване за изпълнение присъда мерки, попадат изцяло в обхвата на посочените в чл. 4 от ЗПИИСРРПОУНПМАС видове мерки и по-конкретно – по чл. 4, т. 5 - „задължение на осъденото лице да се отчита в определени часове пред определен орган; по чл. 4, т. 9 „задължение на осъденото лице да съдейства на пробационен служител или на представител на социалната служба, който носи отговорност по отношение на осъдени лица; по чл. 4, т. 1- задължение на осъденото лице да информира определен орган за всяка промяна в мястото си на пребиваване или в местоработата си;

I.3. Осъденото лице З.Ч. има местоживее на територията на Република България и се явява в съдебното заседание, тоест се е върнал и е изпълнено кумулативното изискване по чл. 14, ал. 3 от ЗПИИСРРПОУНПМАС за признаване на изпратената присъда;

II. Не са налице, на следващо място основания за отказ по чл. 15, ал. 1, т. 1 - т. 9 от ЗПИИСРРПОУНПМАС.

1. Представеното удостоверение по чл. 6 от ЗПИИСРРПОУНПМАС е пълно и е налице съответствие между него и съдебния акт – процесната наказателна присъда на Съда Гюргево;
2. Република България е държавата, чийто гражданин е осъденото лице и в която то има местоживее, съответно се намира на нейна територия;
3. Не е налице хипотезата на чл. 14, ал. 4 от посочения закон, поради което е безпредметно обсъждането и, тъй като се касае за лице, което има местоживее и се намира на територията на Република България; Изпратената за признаване и изпълнение присъда на Съда Гюргево се отнася до мерки, за които липсват изразени от Република България при приемането на ЗПИИСРРПОУНПМАС резерви или

декларация, относно неизразена готовност за упражняване на надзор;

4. Признаването не е в противоречие с принципа „ne bis in idem“, тъй като от данните от изпратената за признаване наказателна присъда е видно, че З.Ч. не е разследван и не е осъждан за престъпление, поради което и липсва основание да се счита, че би имало опасност от накърняване посочения принцип, гарантиращ, че едно и също лице няма да бъде наказвано два пъти за едно и също деяние;
5. Съдебният акт е постановен във връзка с деяние, което съгласно описаните му признаци съставлява престъпление и по българското законодателство – по чл. 234, ал. 1 от НК, респективно е наказуемо и по българското законодателство;
6. Изпълнението на определеното със съдебния акт наказание не е погасено по давност съгласно българското законодателство, тъй като съгласно влизането на присъдата в сила - 22.06.2021 г. към момента на постъпване на искането в Република България – 28.04.2022 г. не са изтекли предвидените в чл. 82, ал. 1, т. 4 от НК пет години.
7. Осъденото лице З.Ч. съгласно данните за самоличността му е 30 годишен (роден е на 30.05.1991 г.) и съгласно българското законодателство - чл. 31, ал. 1 от НК на РБ несъмнено е пълнолетен и с оглед социалния му статус, не е лице, което се ползва с имунитет по българското законодателство;

III. Не са налице и отрицателните предпоставки за признаване, свързани с гарантирането на процесуалните права на осъденото лице, тоест не са налице основания за отказ по чл. 15, ал. 1, т. 10 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС. Видно от описанието на процедурата и редът за постановяване на присъдата в приложеното Удостоверение по чл. 6 от закона, осъденото лице З.Ч. не се е явил лично на съдебното заседание, но е бил надлежно уведомен в съответствие с националното законодателство на държавата, която е произнесла присъдата относно възможността за обжалване и обвиняемият е подал иск чрез назначения от него защитник, с който е поискано издаване на Удостоверението по чл. 6 от Рамково Решение по 2008/947/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г. за прилагане принципа на взаимно признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции;

IV. Не са налице и отрицателните предпоставки за признаване по чл. 15, ал. 1, т. 12 и т. 13 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС, свързани с продължителността на пробационните мерки и местоизвършване на престъплението, тъй като видно от описанието на инкриминираните действия, същите са извършени изцяло на територията на издаващата държава и определената обща продължителност на надзорните пробационни мерки (две години) не е по-малка от 6 месеца.

V. Не са налице и основания за отлагане признаването на съдебния акт, по чл. 16, ал. 5 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС, тъй като както се отбелязва Удостоверението по чл. 6 от Рамковото решение е пълно, съответства на съдебния акт и е преведено на български език;

Предвид изложеното, налице са основанията за признаване на изпратеното наказателно решение на държава - членка на ЕС и следва да бъде постановено неговото изпълнение, като се определи, включително и чрез адаптиране, съдържанието на

пробационните мерки.

Изпратената за признаване и изпълнение наказателна присъда, съгласно съдържанието си, както се посочи по-горе съставлява акт по см. на чл. 3, т. 1, б. "б" – съдебно решение с отложено изпълнение, съпроводено с една или повече пробационни мерки. А съгласно чл. 3, т. 2 – "наказание с отложено изпълнение" е наказание лишаване от свобода..., чието изпълнение е условно отложено, когато наказанието е наложено с постановяване на една или повече пробационни мерки". Видно от наложеното на осъденото лице наказание - то е лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено за период на надзор от две години, като именно по време на "срока на надзор" на подсъдимия са били определени и посочените по-горе пет пробационни мерки. Както се посочи, приложимото поле на посоченият закон е предпоставено, както от точният вид на акта изпратен за признаване /попадащ в изброените в чл. 3 от ЗПИИСРРПОУАС/ така и вида на мерките, съставляващи несъмнено пробационни такива по смисъла на чл. 42а от НК.

Съдът намира обаче, че по естеството си наложените пробационни мерки в установения изпитателен срок, за който е отложено изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода, не съставляват наказанието "пробация" по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 2 от НК, представляващо, съгласно чл. 42а, ал. 1 от НК "съвкупност от мерки за контрол и въздействие без лишаване от свобода, които се налагат заедно или поотделно", а са наложени в хипотеза, съответна на предвидената в чл. 67, ал. 3 от НК "Когато отложеното наказание лишаване от свобода е не по - малко от шест месеца, съдът може да постанови една от пробационните мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 - 4 от НК през изпитателния срок". Съгласно последователната и непротиворечива съдебна практика, така определената пробационна мярка по съдържанието си не съставлява наказание пробация, а е съпътстваща мярка за контрол и възпитателно действие което обуславя и извода на настоящият съд за дължимо адаптиране - не на всички пробационни мерки, наложени в срока на надзор, а само на една от тях в съответствие с приложимото национално законодателство - чл. 67, ал. 3 от НК, който допуска постановяване в изпитателния срок само на една от предвидените в чл. 42а, ал. 2, т. 1 - 4 от НК пробационни мерки. Посоченото предопределя и правомощието на настоящият съд при изпълнение на задължението му за адаптиране, съобразно чл. 5, ал. 1 от закона да определи само една от наложените пробационни мерки.

С оглед изискването на чл. 5, ал. 2 на ЗПИИСРРПОУАС, изпълняващият съд е задължен да съблюдава изискването за максимално съобразяване с наложената в издаващата държава мярка. В случая са наложени пет, четирите от които, съгласно съдържанието си, кореспондират на вложеното в чл. 42а, ал. 2 от НК и в този смисъл по начало обуславят възможност за преценка за адаптиране, и по - конкретно:

1. надзорната мярка, изразена в задължението на осъденото лице да се явява пред пробационната служба Гюргево, на датите посочени от нея съответства на пробационната мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК – Задължителна регистрация по настоящ адрес, която по съдържанието си - чл. 42б, ал. 1 от НК - се състои именно в задължението за "явяване и подписване на осъдения пред пробационния служител или определено от него длъжностно

лице в съответствие с определената от съда периодичност, но не по-малко от два пъти седмично;

2. надзорната мярка, изразена в задължението на осъденото лице да приема посещения на пробационен служител определен за надзора му съответства на пробационната мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК – Задължителни периодични срещи с пробационен служител, която по съдържанието си - чл. 42б, ал. 2 от НК - се състои именно в задължението за осъществяване на задължителни периодични срещи с пробационен служител, като мястото на провеждането им е в пробационната служба, но "По изключение може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това";

3. третата и четвъртата надзорни мерки, определени на осъдения, изразени в задължението му "да уведомява предварително за смяната на жилището и за всяко пътуване, което превишава пет дни, както и за връщането си и задължението да уведомява за промяна на работното място" съответстват най - общо на предвидената в чл. 42а, ал. 2, т. 3 от НК пробационна мярка, а именно "ограничения в свободното придвижване", които съгласно чл. 42б, ал. 3, т. 2 от НК се състоят в забраната за "напускане на населеното място за повече от 24 часа без разрешение на пробационния служител или на прокурора";

4. петата пробационна мярка – "да предоставя информация и документи, които да позволяват контрола върху средствата за препитание" не намира сходство с която и да е от другите пробационни мерки по националното законодателство, поради което и същата е извън преценката, поради изначална липса на възможност за адаптиране.

От принципно приложимите четири пробационни мерки и след като по изложените съображения, съгласно чл. 67, ал. 3 от НК, в случая следва да бъде определена една от тях, то и съдът следва да съобрази при определянето и измежду възможните четири тази, която в най-пълна степен би способствала за изпълнение на нейното предназначение и целта, преследвана с нейното прилагане. Приоритетни в преценката, като задължително предвидени за налагане, съгласно чл. 42а, ал. 4 от НК са първите две: задължителна регистрация по настоящ адрес и задължителни периодични срещи с пробационен служител, при избора между тях приоритетно е вложеното по същността си възпитателно въздействие. По съдържанието си "Пробационната мярка задължителна регистрация по настоящ адрес е явяване и подписване на осъдения пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице, в съответствие с определената от съда периодичност, но не по-малко от два пъти седмично /чл. 42б, ал. 1 от НК/, а "Пробационната мярка задължителни периодични срещи с пробационен служител се провежда в пробационната служба, на чиято територия е настоящият адрес на осъдения. По изключение те може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това. Срещите са планирани или извънредни по искане на пробационния служител или осъдения" /чл. 42б, ал. 2 от НК/. Детайлизираното прилагане на втората пробационна мярка е разписано и в чл. 212 от ЗИНЗС и в чл. 248 от ППЗИНЗС и съобразно предвидените условия, съдът прие, че в случая именно тази пробационна мярка, след адаптирането ѝ, следва да бъде определена по

реда на настоящото производство. При осъществяване на предвидените – планирани, или извънредни, включително и с възможност за инициране от самото осъдено лице срещи с пробационния служител, несъмнено възпитателния, контролиращ и предупредителния им ефект в пълна степен ще допринесе за постигане на заложените в чл. 67, ал. 3 от НК цели: максимално да се въздейства с цел превъзпитание на осъдения в рамките на определения му изпитателен срок, за който е допуснато отлагане изпълнението на наложеното му наказание лишаване от свобода.

С тези съображения, съдът намери за основателно искането и прие, че следва да бъде призната Наказателна присъда № 1290 от 08.06.2021 г. от Съд – Гюргево, Република Румъния, по дело № 10256/236/2020 г. и влязло в сила на 22.06.2021 г., за една от пробационните мерки и да бъде постановено нейното изпълнение чрез адаптиране на съдържанието на мярката по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК - задължителни периодични срещи с пробационен служител, считано от влизане в сила на наказателната присъда 22.06.2021 г. В тази насока следва да се отчете отново нормата на чл. 67, ал. 3 от НК, съгласно която пробационната мярка се постановява "през изпитателния срок", респективно действието на пробационната мярка за надзор налага приложимостта и в срок равен с този на изпитателния срок, в рамките на който същата следва да упражнява целеното превъзпитателно и поправящо въздействие. Срокът от две години тече от влизане в сила на процесната наказателна присъда – 22.06.2021 г., предвид предназначението и целта на наложената пробационна мярка за въздействие.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 16, ал. 7, т. 1 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС Окръжен съд - Разград:

## **РЕШИ:**

**ПРИЗНАВА** влязлата в сила на 22.06.2021 г. Наказателна Присъда № 1290, постановена на 08.06.2021 г. по наказателно дело № 10256/236/2020 г. на Съда Гюргево, Република Румъния, и **ПОСТАНОВЯВА** изпълнение ѝ, като **ОПРЕДЕЛЯ** чрез адаптиране съдържанието на наложените мерки в двугодишния срок на надзор, за който е било отложено изпълнението на наложеното на българския гражданин З. АХМ. Ч. с ЕГН \*\*\*\*\* наказание лишаване от свобода в размер на седем месеца, **КАТО МУ ОПРЕДЕЛЯ** пробационната мярка: Задължителни периодични срещи с пробационен служител в срока на надзор от **ДВЕ ГОДИНИ**, считано от влизане на наказателната присъда в сила - 22.06.2021 г.

Решението подлежи на обжалване и протест пред Апелативен съд – Варна в петдневен срок от днес.

След влизане в сила на решението, на основание чл. 16, ал. 8 от ЗПИИСРРПОУАС незабавно следва да бъде информиран компетентния орган на издаващата държава – Съда Гюргево, Република Румъния, както и Министерството на правосъдието на Република България.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_